

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 18

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 05/06/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Cảm Ứng Thiên từ câu thứ ba đến câu thứ chín là một đoạn, đoạn này là nói tổng quát về quả báo của tạo tác ác nghiệp. Văn tự tuy không nhiều nhưng hàm nghĩa rất sâu rộng, sau đây có một đoạn văn khá dài, nói rõ cho chúng ta về tình trạng tạo ác của người đời, có thể nói cũng là chú giải của sáu câu này. Những việc này xưa nay ở trong ngoài nước thật ra nói không hết, hơn nữa người đời vẫn là đang tạo mỗi ngày, không biết quay đầu, không biết giác ngộ. Đời người ở thế gian chỉ ngắn ngủi mấy mươi năm, khảy ngón tay liền đã trôi qua. Lúc tôi còn trẻ, 22 tuổi đến Đài Loan, trong chớp mắt đã thành ông lão hơn 70 tuổi rồi, đồng trang lứa với tôi như bạn bè đi học, bạn bè đồng nghiệp, bạn bè học đạo 2/3 đều đã qua đời, cho nên đời người ngắn ngủi như vậy!

Thế nhưng biết được con người sau khi chết thì không phải cái gì cũng không còn nữa, sau khi con người chết thì ngày tháng vẫn còn rất dài. Thánh hiền thế xuất thế gian đều nói cho chúng ta biết, đã nói cho chúng ta quá nhiều, quá tường tận, quá phong phú rồi. Làm thiện có thiện báo, sau khi chết rồi có nơi tốt để đi, mức độ thấp nhất là phước báo trên trời hoặc nhân gian, vẫn có thể tiếp tục hưởng thụ. Chúng ta biết được phước báo nhân gian ngắn ngủi, phước báo trên trời thì rất dài; thế nhưng phải biết rằng dù dài hơn nữa thì vẫn có giới hạn. Cho nên người thật sự thông minh trí tuệ, không có người nào không mong cầu thoát khỏi tam giới. Đừng nói thoát khỏi tam giới, phước nhân thiên cũng có pháp tu của phước nghiệp nhân thiên, vì sao phải tạo ác, vì sao phải niệm ác, phải nghĩ ác! Chúng ta muốn đoạn ác tu thiện thì phải đem ác ở trong ý niệm, tư tưởng nhỏ bỏ đi, sau đó hành vi của bạn tự nhiên liền thiện. Cái thiện này không phải là tạo tác, mà là từ trong nội tâm lưu xuất ra một cách tự nhiên. Chúng ta đều là đồng tu học Phật, Phật ở trong kinh, tổ sư ở trong ngữ lục nói với chúng ta rất nhiều. Việc này người nào tu người đó đắc, gọi là ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu thì không đắc, người khác tu thì ta không đắc được. Chúng ta thấy ở trong hội Lăng-nghiêm, tôn giả A-nan là người có cách nghĩ sai lầm, cho rằng Thế Tôn là

anh họ của mình, nên bản thân trong lúc tu trì có thể qua loa một chút, đến lúc đó có thể hưởng ké anh họ. Kết quả đến khi gặp phải nạn Ma-đăng-già thì mới chân thật giác ngộ, những gì Phật tu, ngài không đạt được, nhất định phải dựa vào chính mình tu trì.

Công đức còn như vậy, lẽ nào phước đức lại không như vậy hay sao? Những sự lý này chúng ta cũng phải nghĩ rõ ràng, nghĩ tường tận. Chúng ta có thể hưởng ké một chút phước báo của người khác, thế nhưng cần có duyên phận, duyên đầy đủ. Giống như chúng ta hiện nay ở cõi người, chúng ta sinh sống cùng lúc, cùng nơi ở cõi người, do trong đời quá khứ có duyên phận này. Người khác có của cải, ta không có, họ có thể giúp đỡ ta một chút, ta có thể hưởng ké họ một chút. Nếu như chúng ta sanh vào nơi chốn khác nhau, niên đại khác nhau, người ta muốn giúp cũng không giúp được. Những sự việc này vì sao không suy nghĩ nhiều hơn? Cho nên người ở thế gian, việc quan trọng nhất chính là phải hành thiện với người. Họ là người ác, ta cũng phải dùng tâm thiện đối với họ, cũng phải dùng hạnh thiện đối với họ, lâu ngày chầy tháng người ác cũng sẽ bị cảm hóa mà hướng thiện. Người ác không thể quay đầu là do sức cảm hóa của chúng ta không đủ, bản thân chúng ta phải sanh tâm hổ thẹn, phải sanh tâm sám hối, ta làm không được tốt, chưa thể giúp đỡ họ quay đầu. Thấy họ tạo ác, thấy họ bị đọa lạc thì tâm đại từ bi liền từ chỗ này sanh khởi lên, đây là trong kinh Phật gọi là “Phật pháp do duyên sanh”. Chư Phật Bồ-tát thị hiện trong lục đạo, thị hiện ở nhân gian, các ngài tại sao đến thị hiện vậy? Chúng sanh có cảm, Phật liền có ứng, cảm ứng chính là duyên sanh, cảm ứng đều là duyên. Chính vì như thế nên Phật pháp là duyên sanh. Phạm là pháp do duyên sanh thì đều là “thể ngay lúc đó là không, rốt cuộc không thể được”.

Phật rõ ràng, Bồ-tát sáng tỏ, cho nên Phật Bồ-tát ứng hóa ở thế gian toàn tâm toàn lực giúp đỡ hết thảy chúng sanh khổ nạn, các ngài không chấp tướng. Trong kinh Kim Cang, Thế Tôn khai thị cho tôn giả Tu-bồ-đề, độ hóa chúng sanh nhất định phải chú ý đến, cũng là dạy chúng ta. Phật dạy Bồ-tát thị hiện trong lục đạo, trong chín pháp giới nhất định phải giữ lấy một nguyên tắc: “*Không chấp nơi tướng, như như bất động*”, đây mới là Bồ-tát chân thật. “Không chấp nơi tướng” chính là ngoài không chấp tướng, “như như bất động” là trong không động tâm; ngoài không chấp tướng, trong không động tâm, như vậy mới có năng lực ứng hóa thị hiện. Nếu như ngoài chấp tướng, trong động tâm là bạn đã tạo nghiệp; tạo nghiệp thì đâu có lý nào không thọ báo. Bạn nói: “Tôi làm việc cho Phật pháp, phục vụ cho hết thảy chúng sanh”, vậy bạn chấp tướng, bạn động tâm rồi, vẫn là

nghiệp báo. Nếu như ở trong đây, cái chấp là tướng bất thiện, cái động là tâm bất thiện, khởi tham sân si mạn, đố kỵ, chướng ngại, thật ra mà nói, quả báo đều ở địa ngục. Chúng ta nghĩ thử chúng ta có từng động qua những ý niệm này hay không? Nếu như có ý niệm này thì mau chóng sám hối.

Chúng ta bình tâm mà quan sát, trong cả đời này của chúng ta, chúng ta nhìn thấy biết bao nhiêu người xuất gia, khi họ sắp mạng chung, khi họ ra đi, những tướng mà họ hiện ra, chúng ta tận mắt chứng kiến, chính tai nghe thấy, là hiện tượng gì? Ngày nay bản thân chúng ta là người xuất gia, chúng ta tương lai khi ra đi, cách chết như thế nào? Có phải cũng ra đi trong mơ hồ hay không, có phải khi ra đi cũng bệnh nặng, bất tỉnh nhân sự hay không? Lúc sắp mạng chung bị bệnh nặng, bất tỉnh nhân sự, người thân quyến thuộc cũng không nhận ra thì nhất định là đến ba đường ác. Hai đường trời người thì thần trí đều rất rõ ràng. Chúng ta ở trong thế gian này tranh gì với người ta vậy? Nếu tranh danh văn lợi dưỡng với người thì bạn chuẩn bị đi về ba đường ác. Nếu như thật sự muốn về thế giới Cực Lạc thì ta người, đứng sai, tham sân si mạn phải triệt để buông xuống. Hoằng pháp lợi sanh chân thật làm được ngoài không chấp tướng, trong không động tâm, dùng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi mà xử sự, đối người, tiếp vật.

Trong đời này, người khác nhục mạ chúng ta, hủy báng chúng ta, hãm hại chúng ta, chúng ta đối với những người này phải cảm kích, cảm ơn từ đáy lòng. Cảm ơn điều gì vậy? Tiêu nghiệp chướng cho chúng ta, những tội nghiệp đã tạo trong quá khứ và đời này do đây liền báo hết. Đối với những người này quyết định không được có mấy may tâm oán hận, có một mấy may tâm oán hận, chẳng những nghiệp chướng của bạn không tiêu trừ mà còn tăng thêm. Bạn thấy điều này là ở ngay trong khoảng một niệm; một niệm này chính là mê ngộ, một niệm này chính là họa phước, chính là cát hung. Phải biết rằng hết thấy pháp thế gian, ở trong kinh Phật thường nói thập pháp giới y chánh trang nghiêm đều là mộng huyễn, bọt, bóng, đều không phải là chân thật. Cho nên vì sao phải nỗ lực như vậy? Người khác cần thì hoan hỷ mà cúng dường, hoan hỷ mà bố thí. Không những là vật ngoài thân, nếu cần mạng sống của chúng ta, chúng ta cũng hoan hỷ mà bố thí cho họ, tâm hoan hỷ bố thí đó sẽ được vô lượng vô biên phước báo. Những lời Phật nói trong kinh điển từng câu đều là chân thật, không có câu nào là giả dối, y theo Phật pháp mà tu học nhất định có lợi ích. Chúng ta vì sao không tin? Vì sao không chịu làm?

Có một vị đồng tu đã kể với tôi một sự việc, ông nói ông năm xưa nằm mộng, mộng thấy Bồ-tát Quán Thế Âm. Ông mộng thấy mình gặp phải một hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, giống như đang ở trên một đảo nhỏ, bốn bề đều là biển, sóng gió dữ dội, mạng sống chỉ còn trong khoảnh khắc. Vào lúc đó ông nhìn thấy Bồ-tát Quán Âm, ông quỳ xuống đất cầu Bồ-tát Quán Âm cứu mình. Ông nói, Bồ-tát Quán Âm không nói gì, mà đưa tay chỉ xuống dưới, ý bảo ông nhảy xuống. Ông nói: “Không được, phía dưới là biển cả, con nhảy xuống đó chẳng phải là chết sao?” Bồ-tát Quán Âm lại chỉ chỉ xuống, lần này ông tin. “Bồ-tát Quán Âm bảo con nhảy thì con nhảy xuống”, kết quả sau khi ông nhảy xuống liền ở trên bàn tay của Bồ-tát Quán Âm. Bạn không chịu nghe lời vậy thì không cứu được. Sau khi ông nhảy xuống, không ngờ rằng Bồ-tát Quán Âm dùng tay đỡ lên, sau khi đỡ ông thì đưa ông đến một nơi rất an toàn, một nơi rất tốt. Sau khi ông đáp xuống mặt đất thì không thấy Bồ-tát Quán Âm nữa, ông nhìn thấy ở nơi đó đang xây nhà lầu, hoàn cảnh quả thật rất đẹp, ông đã mộng thấy như vậy.

Cho nên nhất định phải tin Phật Bồ-tát, tiếp nhận giáo huấn của Phật Bồ-tát, Phật Bồ-tát dạy chúng ta buông xuống tất cả thân tâm thế giới, vậy thì hãy buông xả, nhất định có lợi ích. Xử sự, đối người, tiếp vật phải hòa mục, phải xem tất cả chúng sanh thành chư Phật Bồ-tát. Người có tâm tốt đối xử với chúng ta, chúng ta cảm ơn, vì được họ quan tâm; người có ác ý đối xử với chúng ta, chúng ta cũng cảm ơn, vì họ tiêu trừ nghiệp chướng cho chúng ta. Người nào không phải là thiện tri thức, người nào không phải là Phật Bồ-tát? Xung quanh bốn phía chúng ta đều là thiện tri thức, đều là Phật Bồ-tát, đây gọi là tu hành. Khiến cả đời chúng ta đều sống ở trong thành kính cảm ơn, đời sống phong phú biết bao! Người thế gian nói về ý nghĩa của sự sống, giá trị của sự sống, nói thật ra ý nghĩa và giá trị của sự sống, người thế gian chỉ có khái niệm này chứ thực chất họ không hiểu; thế nhưng bậc thánh hiền thế xuất thế gian hiểu rõ ràng, bản thân các ngài đã làm được. Chúng ta không hề để ý, không quan sát tỉ mỉ, cũng có thể vì các bậc thánh hiền này cách thời đại chúng ta quá xa nên chúng ta đã lơ là. Nếu như chú tâm đọc sách của các ngài, lắng lòng thể hội thì sẽ không thấy khó hiểu, đây là chỗ thật sự đáng để chúng ta học tập.

Cho nên chúng ta giảng rộng Cảm Ứng Thiên, đặc biệt là Vựng Biên, trong đây nói về lý rõ ràng. Tôi năm xưa khuyên bảo các đồng tu ở thư viện hãy đem bài văn này xem thành giới luật để tụng, mỗi ngày phải đọc một lần, trì giới niệm Phật, nâng cao cảnh giác của bản thân chúng ta. Mặc dù chúng ta từ sáng đến tối niệm Phật, như những gì đại sư Ngẫu Ích nói “niệm đến mức mưa dạt không ướt,

niệm đến mức giống như tường đồng vách sắt, nhưng nếu như ác niệm, ác hạnh không thể sửa đổi thì vẫn là uổng công”, đây là các tổ sư đại đức tận tình hết lòng khuyên dạy chúng ta. Đối với những lời này chúng ta thời thời khắc khắc nhớ trong tâm, thời thời khắc khắc cảnh tỉnh chính mình, giữ tâm tốt, làm việc tốt, nói lời tốt, làm người tốt thì chắc chắn có quả báo tốt. Làm trái ngược giáo huấn của Phật Bồ-tát, trái ngược giáo huấn của cổ thánh tiên hiền thì quả báo chắc chắn là không tốt.

Hôm qua, tôi giảng kinh ở Hồng Kông, khi về đến Singapore có mấy vị đồng tu từ châu Âu trở về nói cho tôi biết, xã hội châu Âu hiện nay hỗn loạn, lòng người hoang mang, từ trường bầu không khí rất không tốt, bên đó người học Phật ít, người hiểu rõ giáo huấn cổ thánh tiên hiền ít. Chúng ta sau khi nghe thấy thì phải nghĩ cách làm thế nào để giúp đỡ họ, dốc hết chút sức lực nhỏ nhoi của chúng ta, đây là điều nên làm. Tuyệt đối không thể nói người bên đó có tai nạn chẳng liên quan gì với chúng ta, quan niệm này là sai rồi! Dân tộc khác nhau, quốc gia khác nhau, tín ngưỡng tôn giáo khác nhau, phải dùng tâm bình đẳng từ bi mà đối đãi. Nhìn thấy người ta bị nạn cũng không khác gì bản thân bị nạn, cho dù sức chúng ta không thực hiện được nhưng phải có tâm này, tâm này chính là tâm tốt. Tốt rồi, thời gian hôm nay đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.